
ROZKOSZNICA (2) *sb f*

Oba o oraz a jasne.

sg N rozkosznica (1). ◇ pl V rozkosznice (1).

Sł stp, Cn brak, Linde XVI (jeden z niżej notowanych przykładów) – XVII w.

Kobieta lubiąca przyjemności i wygody, żyjąca w dobrobycie, w luksusie (2) : Weyrzy ná Iopá iáko wiele ćierpiał/ á obaczyłz iżeś ielzcze rołkołznicá. SkarŻyw [197]; SkarKazSej 705b; [Roskosshnyk, Roskossnycza/ cupidinarius, <cupidinari>a ReuchlinBartBydg i3v].

[Szereg: »niewiasta pieszczona a rozkosznica«: Niewiáftá piezczona á rołkołznicá [*Tenera mulier et delicata*]/ która po ziemi chodzić nie mogła/ áni stopy nóg poštáwić/ od rołkołzy y piezczoty wielkiéy/ będźie zayźrzáá mężowi łwemu *WujBib Deut 28/56 (Linde).*]

Synonim: pieszczka.

Cf [ROZKOSZNICZKA]